

Bloedbroeders

Harry & Chris

**Bloed-
broeders
Harry & Chris**

Wim Nijsten & Jan Ruysbergh

PROLOOG

Harry Peeters keek nog snel even op zijn horloge voor hij het verlaten café binnenstapte. Nora, zijn ex-vrouw, kon elk moment arriveren. Ze had hem nogal formeel een brief gestuurd waarin stond dat ze hem dringend wou spreken in verband met hun dochter Zihame.

‘Vreemd dat ze niet gewoon belt of een berichtje stuurt, en dat ze in De Pallieter wil afspreken,’ was zijn eerste gedachte geweest, maar verder had hij zich daar geen vragen meer bij gesteld.

Harry haalde diep adem. Het was zo lang geleden dat hij hier nog een voet binnen gezet had. De Pallieter stond al een tijd leeg, na de coronacrisis was de zaak over de kop gegaan. Gelukkig had hij zijn meeste andere zaken kunnen redden en was het cliënteel stilaan teruggekomen, maar bij De Pallieter bleek Harry’s *golden touch* ineens niet meer te werken, wat hij ook probeerde. Thema-avonden, happy hours, zelfs een avond met mannelijke en vrouwelijke strippers had amper succes. Ten einde raad had Harry De Pallieter te koop gezet, maar na een halfjaar had hij nog altijd geen bod gekregen dat maar enigszins het overwegen waard was.

Hij veegde een dikke laag stof weg van de toog en bleef even staan mijmeren. Hoeveel fijne uren had hij hier niet doorgebracht, en vooral: hoeveel geld had hij hier niet verdiend? Een goudmijntje, zo had zijn goede vriend en zakenpartner Chris Geerinckx hem

voorspeld, en hij had weer eens gelijk gehad. Hoeveel hij ook op zijn kerfstok had, Chris was zakelijk een genie, dat moest Harry hem nageven.

Plots schrok hij op uit zijn gedachten. Achter hem had hij een gerucht gehoord.

‘Harry! Harry-y-y-y-y,’ klonk het bijna fluisterend. Hij verstijfde. Die stem... die stem herkende hij uit de duizend. Onmogelijk! Hij moest aan het dromen zijn.

‘*Harry, Harry boy, come and get me,*’ klonk het plagerig. Harry draaide zich om. Een gedaante kwam langzaam uit het donker naar voren gestapt, bijna plechtig, als een pastoor in de kerk die naar zijn altaar stapt. Harry hield zijn adem in. Even leek zijn hart stil te staan.

‘Jij?!’ riep Harry uit, meer wanhopig dan verwonderd. ‘Wat doe jij hier?! Chris, nee... dat kan niet. Je bent... dood!’

‘O, maar ik voel me alive-and-kicking, beste Harry,’ antwoordde Chris met een brede grijns op zijn gezicht. ‘Hoewel...’ Zijn grijnslach maakte plaats voor een sombere blik. Harry schrok toen Chris nog een paar stappen naar voren zette en volledig uit de schaduw trad.

Chris zag er slecht uit. Hij was minstens tien kilo vermagerd en hij had al nooit veel overschot gehad. Zijn wangen waren ingevallen en hij had donkere kringen onder zijn ogen die diep in hun kassen lagen.

‘Jezus man, wat heb jij uitgevreten? Te veel aan de coke gezeten!?’ riep Harry uit. ‘Of heroïne? Ik heb je altijd gezegd dat...’

‘Zwijg, Harry!’ snauwde Chris hem toe. ‘Wie ben jij om mij de les te spellen? Stop met de bemoeizieke schoonmoeder uit te hangen.

Je bent nog erger dan Nora, die hooghartige ex van jou. Of zullen we het anders eens over jou hebben? Ik denk dat die arme Anouk...’

‘Hou op!’ riep Harry wanhopig uit. Het huilen stond hem nader dan het lachen. ‘Maak dat je wegkomt, Nora kan hier elk moment zijn.’

‘Sukkel, ik heb je die brief gestuurd. Je kent niet eens het verschil tussen haar handschrift en dat van mij. Typisch, je bent altijd te naïef geweest.’ Chris kon een monkellachje niet onderdrukken.

Harry slikte, hij voelde zich in het nauw gedreven. Hij ademde diep in en probeerde niet te tonen hoe bang hij was. ‘Wat kom je hier doen, Chris?’

Chris staaarde hem enkele seconden aan. ‘Is dat nu een manier om een oude vriend, je béste vriend, te verwelkomen na zo lange tijd?’ zei hij mistroostig. Hij pauzeerde even. Hij wist maar al te goed hoe hij dit spelletje moest spelen. Hij was de kat, in zijn scherpe klauwen spartelde muisje Harry – een benarde situatie waarin Harry zich niet voor de eerste keer bevond.

‘Waarom zou ik teruggekomen zijn, Harry? Alsof je die vraag zelf niet kan beantwoorden. *It’s payback time*, gast!’

Chris’ stem klonk ineens heel scherp en dreigend. Harry begon te zweten, het werd plots zwart voor zijn ogen. Hij zakte neer op zijn knieën en begon te smeken: ‘Chris, in naam van onze vriendschap, doe dit ni...’

‘Vriendschap?’ onderbrak Chris hem snauwend. ‘Mooie vriend ben jij!’ Hij haalde een foto uit zijn portefeuille. Het was een foto van hen tweeën, van ruim twintig jaar geleden, toen ze elkaar pas hadden leren kennen. Ze stonden schouder tegen schouder aan de toog van ’t Zwaentje, het allereerste café dat ze overgenomen hadden. Chris

had zijn arm broederlijk rond Harry geslagen. ‘Dié twee sympathieke kerels waren vrienden, ja, maar wij? Nee...’ Chris schudde zijn hoofd, keek Harry met een treurige glimlach aan en begon de foto tergend traag te verscheuren. Het geluid ging door merg en been.

‘Chris, nee!’ riep Harry jammerend. Chris begon onbedaarlijk te lachen, steeds luider. Wanhopig dekte Harry zijn oren af met zijn bevende handen. Chris boog zich dreigend naar Harry toe. Zijn waanzinnige lach deed Harry’s hoofd bijna exploderen.

Badend in het zweet schrok Harry wakker. De lach van Chris echode nog na en ebde maar heel langzaam weg.

Harry knipte het licht aan en keek angstig om zich heen. ‘Chris, waar ben je?’ vroeg hij, maar langzaam besepte hij dat hij in bed lag, op de verdieping boven Bar Madam waar hij tijdelijk logeerde. Harry staarde even versuft voor zich uit. ‘Wat een vreselijke nachtmerrie,’ zuchtte hij. Hij keek op zijn smartphone. Het was nog maar vier uur.

‘Godver,’ kreunde Harry. Hij wist dat hij niet meer in slaap zou geraken. Eigenlijk had hij zin in een sigaret, maar hij was al ruim twee jaar geleden gestopt – op aandringen van Nora en zijn dochter Zihame. Gelukkig wist hij dat er beneden in de kasten naast de toog van Bar Madam nog een doos stond met enkele pakken zwarte chocolade. Hij was verslaafd aan donkere chocolade, veel lekkerder dan melkchocolade of, godbetert, witte chocolade, vond hij.

Harry had hoofdpijn. Hij nam een pak chocolade uit de beduimelde kartonnen doos en trok het ongeduldig open, waardoor de aluminiumfolie rond de chocolade mee scheurde. Plots viel zijn oog op een fotoalbum dat onder in de kast lag.

‘Och nee, hier ligt dat ding, ik dacht dat ik alles weggegooid had,’ mompelde Harry. Hij zette zich in de versleten zetel die in een hoekje

stond, brak een groot stuk chocolade af en propte het gulzig in zijn mond. De bittere smaak van donkere chocolade had een kalmerend effect op hem.

Harry aarzelde even, maar sloeg het fotoalbum toch open. Toen hij de eerste bladzijde met licht bevende hand omsloeg, verstijfde hij. Twee jonge, enthousiaste kerels staarden hem lachend aan, leunend tegen de toog van ’t Zwaentje, het café waarmee alles begonnen was voor hen. De een had zijn arm broederlijk over de schouder van de ander geslagen. Het waren Harry en Chris.

Onwillekeurig moest Harry glimlachen. ‘Waar is die goede oude tijd gebleven?’ zei hij half luidop. Hij dacht terug aan de periode waarin ze elkaar ontmoet hadden, ruim twintig jaar geleden. Harry nam nog een stuk chocolade en bladerde verder in het fotoalbum. Zonder dat hij het besepte, werden zijn oogleden zwaarder en zwaarder en verzonk hij in een koortsachtige slaap.

1

‘Vijf pintjes alstublieft.’

‘Komt eraan!’

Met een brede glimlach om zijn lippen hield Harry de pas gespoelde glazen onder de tapkraan. Pinten tappen, het deed hem altijd denken aan vroeger. Harry was opgegroeid in een café. Als hij klaar was met z'n huiswerk, hielp hij zijn vader en moeder altijd in de zaak. ‘Bij Gustaaf’ was een begrip in het dorp waar hij vandaan kwam. Een typische bruine kroeg waar mensen na hun werk een vers getapt pintje kwamen drinken. Waar gekaart werd tot in de vroege uurtjes. Waar jonge gasten op vrijdag- en zaterdagavond op de flipperkast kwamen spelen voordat ze op stap gingen. Zo'n café dus. Eten kon je er niet, of het moest een zakje chips zijn waarvan hoogstwaarschijnlijk de vervaldatum al was overschreden, of een droge worst waarop menig klant een stuk tand had verloren. Veel bracht het dan ook niet op, net genoeg om elke maand rond te komen. Geld om op vakantie te gaan was er niet – zijn vader wilde het café trouwens niet sluiten, tot genoeg van enkele notoire zuiplappen die zeven op zeven aan de houten toog hingen – en vaak moest Harry de kleren van zijn twee jaar oudere broer afdragen. Maar zijn ouders legden wel hun hart en ziel in de zaak, en hij wist dat ze trots waren dat ze toch maar mooi hun eigen baas waren en dat ze niet iedere dag tegen hun zin voor een of ander omhooggevallen rijkeluiszootje moesten gaan werken.

En nu stond hij hier zelf achter de toog van café 't Zwaentje. Toen hij begon te studeren – Harry zat nu in zijn derde jaar criminologie – was hij op zoek gegaan naar werk om zijn studies te betalen. Hij was de eerste van zijn familie die naar de universiteit ging. Zijn vader was er geen grote voorstander van geweest, om het zacht uit te drukken. ‘Studeren, da's voor kinderen van dokters of notarissen

of ingenieurs,' had hij gezegd. 'Niet voor simpel werkvolk zoals wij. Ge zoudt beter gaan werken. Hier bij ons, in het café. Wij zouden uw hulp goed kunnen gebruiken. En trouwens, hoe moeten wij dat betalen? Uw inschrijvingsgeld, uw boeken, een kot. Uw ma en ik verdienen amper genoeg om u en uw broer eten en kleren te kopen. Of hebt gij ergens een ezeltje gevonden dat geld schijnt misschien?'

Toch had Harry doorgezet. Hij moest en zou gaan studeren. Harry had een paar oudere vrienden die op kot zaten. De verhalen die zij vertelden... Iedere avond feesten, drinken tot hun licht uitging, elke nacht een ander meisje mee naar huis nemen, dat leek hem fantastisch. Hij zou ook veel moeten studeren, dat wel. Maar ach, dat was een zorg voor later. Welke richting hij wilde doen? Geen idee. Zonder vastomlijnd plan was hij naar de inschrijvingen getrokken, en het was uiteindelijk criminologie geworden. Dat klonk chic, en het leek hem niet zo'n moeilijke studie als rechten of geneeskunde of zo.

Een bulderende stem bracht hem terug naar de realiteit. 'Hey Harry, komen die pintjes nog? En breng ook een cola light voor mijn vriendinnetje hier.' Het was halfelf en het café zat goed vol. Ivo, de cafébaas, was er vanavond niet. Zijn Thaise vrouw – die 25 jaar jonger was dan hij – had hem meegesleurd naar een of andere Tupperware-avond. Er was geen ontsnappen aan geweest: als Kanya iets in haar hoofd had, was ze daar moeilijk van af te brengen. Ivo had gezocht toen ze vertrokken. 'Een hele avond tussen acht vrouwen die opgewonden geraken van een stapeltje plasticen potjes, en dat kost me dan ook nog een fortuin,' knipoogde hij naar Harry voor hij en Kanya de deur uitgingen. 'Let goed op m'n café, hé man.' 'No worries,' had Harry geantwoord. Hij wist dat Ivo hem vertrouwde, want de cafébaas stond hoe langer hoe minder zelf in zijn zaak omdat zijn jonge vrouw andere, veel meer geldverslindende bezigheden voor hem verzor, en daar hoorde achter de toog van een café staan niet bij.

Harry vond het niet erg dat Ivo er niet was. De meeste klanten – op een enkele uitzondering na allemaal studenten – ook niet. Vanavond was hij heer en meester in het café. Eigenlijk had iedereen een beetje schrik van de cafébaas. Ivo was een stevige kerel van een meter tachtig met een grote, grijze snor en langzaam uitdunnend haar dat hij met gel in piekjes omhoog zette om zijn beginnende kaalheid te verbergen. Hij dacht dat hij er op die manier hip uitzag en zijn klanten beaamden dat als hij ernaar vroeg, maar achter zijn rug lachten ze er hem allemaal mee uit. Bovendien had Ivo niet echt veel gevoel voor humor. Toen hij onlangs voor de eerste keer vader was geworden, had een dronken student een verlepte kamerplant die hij in de keuken van zijn kot had gevonden, meegenomen als 'geboortecadeau'. Ivo had de plant met een luide knal op zijn toog neergezet en was de student beginnen uitschelden. Maar toch bleven de klanten naar 't Zwaentje komen, want het bier was er goedkoper dan in de meeste andere studentencafés.

Opeens zwaaide de deur open en met veel lawaai stormden vijf jonge vrouwen het café binnen. 'Hey schattie,' riep een van hen. Het was Nora, een studente geneeskunde met wie Harry nu bijna een jaar samen was. Ze kwam naar de toog en kuste Harry passioneel op zijn mond.

'Hey lekker beest, dat is pas een verrassing,' reageerde Harry. 'Ik wist niet dat je vanavond zou komen. Ging jij niet samen met Hanne en Céleste naar die schuimparty op de campus?'

'Ja, maar ik had toch meer zin om vanavond dicht bij jou te zijn,' antwoordde Nora.

'Oh my god, get a room!' riepen haar vriendinnen uit.

Nora gierde het uit, ze wist dat haar vriendinnen niet tegen dat kleffe gedoe konden en ze hield ervan om hen uit hun kot te lokken. ‘Grapje schattie, we gaan straks nog. Het heeft geen zin om voor middernacht op die fuif te verschijnen, want dan is er toch nog geen kat. We komen hier gewoon nog even iets drinken. Maar wees gerust, wij zullen je niet van je werk houden. Doe ons maar al vijf pintjes, en neem er zelf ook eentje.’

Nora was enig kind. Haar vader was gestorven toen Nora een prille tiener was. Hij werkte bij de groendienst van de stad waar het gezin woonde en was op een dag onder een omgevallen boom terechtgekomen, net toen hij zich klaarmaakte om enkele takken die over de weg hingen af te zagen. Nora was ontroostbaar geweest, want haar vader was haar grote held. Ze koesterde haar herinneringen aan de vele uren die ze samen in de tuin hadden gespeeld en brood waren gaan voeren aan de eendjes in het park. De windvlaag die de boom ontworteld had waaronder haar vader was gestorven, had in één klap ook een einde gemaakt aan haar zorgeloze jeugd. Niet dat ze haar moeder – die net als haar vader Marokkaans was – niet graag zag, maar hun band was gewoon anders.

Nora’s moeder was opgegroeid in een arm gezin in de bergen van Marokko. Op haar elfde was ze met haar ouders naar België verhuisd, op zoek naar werk en een beter leven. Toen ze achttien was, was ze Nora’s vader tegengekomen en ze waren al snel getrouwd. Nora’s moeder werkte ’s nachts als poetsvrouw in een slachthuis en overdag ging ze naar de universiteit. Ze behaalde haar diploma human resources zonder al te veel problemen en had tot aan haar pensionering enkele jaren geleden gewerkt als hr-manager bij een grote multinational. Ze wist dat je niets voor niets kreeg in het leven, en daarom was ze enorm veeleisend voor Nora. Zij wilde dat haar dochter, ondanks dat ze van allochtone afkomst was, hogerop geraakte.

Vanaf het eerste moment dat Harry en Nora elkaar ontmoetten, klikte het tussen hen. Harry werkte toen al in ’t Zwaentje en aan het einde van een lange feestnacht, toen Harry het café wilde sluiten, was zij bij hem aan de toog komen zitten. Hoewel het al vier uur in de ochtend was, waren ze nog zeker twee uur blijven praten en daarna waren ze samen in bed beland.

Harry was stapelgek op Nora, en hoewel hij vroeger meer dan eens een vrouw had bedrogen, was die gedachte het afgelopen jaar zelfs nooit bij hem opgekomen. Hij zou ook maar gek zijn, dat wist hij weer toen hij haar vanavond zag staan in een lichtblauw topje dat haar prachtige boezem accentueerde en een zwart, leren rokje tot net onder haar lekkere achterste. Toen hij Nora voor de eerste keer aan z’n vrienden voorstelde, merkte hij toch enige vorm van onderhuidse jaloezie omdat hij zo’n prachtmeid aan de haak had geslagen.

Pas op, hij mocht er zelf ook wel wezen, dat wist hij goed genoeg. Hij had nooit moeite gehad om een vriendin te vinden, en de onenightstands die hij de afgelopen jaren had beleefd, waren niet op twee handen te tellen. Hij wist dat Nora’s vriendinnen hem knap, gespierd en zó grappig en charmant vonden, dat had Nora hem op een dronken avond eens toevertrouwd. Hij kon zich ook niet van de indruk ontdoen dat Nora’s beste vriendin Hanne voortdurend met hem zat te flirten. Vroeger zou hij daar misschien voor bezweken zijn, maar sinds hij Nora kende, was zij de enige voor hem. Vrienden omschreven hen als het perfecte koppel, twee mooie mensen die graag een stapje in de wereld zetten en van het leven genoten.

‘Veel volk vanavond precies,’ zei Nora terwijl ze in het café rondkeek. ‘Is Ivo niet hier?’

‘Nee, die moest vanavond met Kanya mee naar een Tupperware-avond.’

‘O, klinkt leuk, zouden wij ook eens moeten doen,’ zei Nora nonchalant. Harry wou net luid beginnen protesteren toen hij de speelse glimlach rond haar mond zag. Ze probeerde hem weer beet te nemen. God, wat hield hij toch van die vrouw!

‘Ha schoonheid!’ Nora hoorde opeens een stem achter zich. Met een ruk draaide ze zich om en ze keek recht in het gezicht van Chris, die haar met een brede grijs aankeek. ‘Blij dat ik je nog eens zie. Ik vergeet altijd hoe knap jij bent. We moeten dringend nog eens met z’n drieën op stap gaan, jij, ik en Harry. Kom je er niet gezellig even bij zitten?’ Hij gebaarde met zijn hoofd naar een tafeltje waarrond een tiental mensen zaten. Een rilling ging door Nora’s lijf. Wanhopig keek ze naar Harry, maar die was alweer met andere klanten bezig.

‘Euh nee, ik ben hier met mijn vriendinnen,’ zei Nora. ‘Ze wachten trouwens op mij, sorry.’ Met grote passen beende ze naar het tafeltje waar haar gezelschap zich intussen had geïnstalleerd. Een avondje met Chris, ze moest er niet aan denken! Ze wist wel dat Chris en Harry vrienden waren, maar ze voelde zich nooit op haar gemak als hij in de buurt was. Er was iets met die jongen, maar ze kon er haar vinger niet op leggen.

2

Chris en Harry hadden elkaar enkele jaren geleden ontmoet, toen Harry pas in ’t Zwaentje werkte. Chris was een laatstejaarsstudent economie die elke dag aan hetzelfde tafeltje zat, in een donker hoekje achter in het café, dicht bij de deur die naar de groezelige toiletten leidde. Daar zat hij urenlang poker te spelen, en dat ging hem duidelijk goed af. Harry zag hoe de stapel gekleurde fiches waarmee de deelnemers inzetten steeds hoger werd bij Chris, terwijl de rest de avond meestal platzak beëindigde. Niet dat ze dat erg vonden, want Chris toonde zich een gulle winnaar. Pintjes, breezers, wodka-redbulls: niemand ging met dorst naar huis. Maar hun centen, die belandden steevast in de portefeuille van Chris.

‘Weer geluk gehad in het spel vanavond?’ had Harry hem op het einde van de avond eens gevraagd toen hij gemerkt had dat Chris de zakken van zijn medestudenten weer wat lichter had gemaakt. Het café was intussen leeg, op een zatte student na die bezig was met een knappe blondine en haar iets minder appetijtelijke vriendin het hof te maken, zo te zien zonder veel succes.

‘Geluk, jongen, dat bestaat niet,’ antwoordde Chris. ‘Psychologisch inzicht, daar draait het om. Weten wanneer iemand de waarheid vertelt of bluft. En risico’s durven nemen, berekende risico’s weliswaar. Ik zweer het je, er komt geen geluk bij kijken. Alleen maar inzicht in het menselijke brein.’

‘Ik ben Chris trouwens, aangenaam.’ Harry beantwoordde zijn uitgestoken hand en glimlachte. ‘Jij werkt hier nog niet zo lang, hé. Vind je het hier leuk?’ vroeg Chris.

‘Valt wel mee, ik ben het gewend om achter de toog te staan. Mijn ouders hebben ook een café,’ antwoordde Harry.

‘Waarom sta je dan hier pinten te tappen?’ kon Chris zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen.

Harry haalde zijn schouders op. ‘Mijn vader heeft me nochtans al verschillende keren gevraagd om het café van hem over te nemen. Hij is zwaar ziek.’

‘Wat scheelt er met hem?’

Harry aarzelde even. Hij was niet iemand die zomaar met Jan en alleman over privé-zaken, laat staan over zijn gevoelens, praatte, en al zeker niet met een onbekende. En toch... Hij wist niet wat het was, maar iets in de stem van Chris wekte vertrouwen bij hem op.

‘Darmkanker,’ zei hij. ‘Hij is al verschillende keren geopereerd, maar de gezwollen blijven terugkomen. Hij kan zijn darmen niet meer controleren. Als hij iets voelt aankomen, is het meestal al te laat. Hij moet een pamber dragen en durft daardoor niet meer in zijn eigen café te gaan staan. Voor een volwassen man is zoiets nogal vernederend, dat kan je je wel voorstellen. De helft van de tijd ligt hij overigens in de zetel omdat hij te ziek is van de chemo die hij krijgt. Mijn moeder moet voortdurend voor hem zorgen, waardoor er maar weinig tijd overblijft om achter de toog te staan. Ik weet dat het misschien een beetje respectloos klinkt, en waarschijnlijk vind je mij wel ondankbaar, maar mijn ambities reiken verder dan het uitbaten van een dorpscafé in de *middle of nowhere*.’

Het bleef even stil. ‘Ik vind jou helemaal niet ondankbaar of respectloos, ik begrijp perfect hoe jij je voelt,’ zei Chris na een tijdje. Harry was opgelucht dat Chris hem begreep. Het overkwam hem niet vaak dat hij zijn gevoelens met iemand kon delen en dat luchtte hem op.

‘Kom, tap ons nog een pint en dan praten we over wat luchtigere dingen,’ stelde Chris voor. ‘Je moet niet met een zwaar gemoed je bed in kruipen.’

Licht beschonken wandelde Chris naar huis. Het verhaal van Harry had hem diep geraakt. Ze hadden nog een halve nacht samen aan de toog gezeten, en Harry had hem, aanvankelijk nog schoorvoetend, over zijn armoedige jeugd verteld. Want hoewel er in het café van zijn ouders genoeg klanten over de vloer kwamen, waren zij er nooit rijk van geworden. Zijn vader en moeder, allebei veel te goed voor deze wereld, weigerden immers al jaren om de prijs van de pinten die ze serveerden te verhogen, hoewel ze elk jaar meer moesten betalen aan de brouwerij en hun winstmarge dus zienderogen slonk. Omdat zijn vader toen al met zijn gezondheid sukkelde, moest zijn moeder het café af en toe een dag sluiten om hem te kunnen verzorgen. Ze weigerde immers halsstarrig om hulp aan 'een buitenstaander' te vragen – zoals zij iedereen noemde die niet tot het gezin behoorde – en Harry en z'n broer waren nog veel te klein geweest om achter de toog te staan.

Het chronische geldgebrek waarmee zijn ouders kampten, had niet belet dat er enorm veel liefde en warmte aanwezig was in hun huis. Dat uitte zich niet – zoals bij de meeste kinderen van zijn klas – in uitstapjes naar een pretpark of grote cadeaus onder de kerstboom. Nee, het zat 'm in kleine dingen, zoals versgeperst sinaasappelsap bij het ontbijt. 'Maar eigenlijk konden mijn ouders zich dat met hun schamele inkomen niet permitteren,' had Harry, bijna verlegen, gezegd. Maar de kinderen kwamen vóór alles, 'en als ik daarvoor een boterham minder moet eten, dan is dat maar zo,' zei z'n moeder altijd. Harry dacht ook met weemoed terug aan de lange wandelingen die ze met het gezin maakten op herfstige zondagnamiddagen en de fietstochtjes naar de grote openluchtspeeltuin in de buurt, zo had hij aan Chris verteld. Nee, ondanks hun povere levensstandaard had hij nooit iets tekort gehad.